



Трайко Симеоновъ

Птицитъ презъ зимата

Чудесенъ день! Слабъ студъ. Небето е ясно. Нѣма нито едно облаче по него. Снѣгътъ подъ краката приятно подскръцва. Дърветата сж цѣли обсипани съ скрежъ. Димътъ надъ коминитъ се издига на прави стълпове. Ние решихме съ моя другаръ да отидемъ въ гората. Той е голѣмъ любителъ на птицитъ и добре ги познава. Пжтътъ ни минава презъ дълга алея съ стари клонати ясени. Тази година тѣ сж укичени съ много плодъ. Отъ всѣки по-голѣмъ клонъ висятъ множество жълти висулки. Въ края на алеята се поспираме малко, чуваме надъ главитъ ни да се разнаса тихъ, спокоенъ и меланхоличенъ шумъ: „Дзю-дзю! Дзю!“ Гледаме — на клончетата живописно накацали купчина червенушки.

До гората има широкъ пжтъ. На земята всрѣдъ него, по купчинитъ отъ конски торъ, бѣха накацали орлякъ птички, малко по-голѣмки отъ врабчета. Щомъ се приближихме, орлякътъ веднага отлитна и накаца по клонетъ на съседнитъ ели. Това бѣха *овесарки*. Презъ зимата вие често можете да ги видите по междуселскитъ пжтища. Често тѣ прехвъркватъ и по дворищата, особно тамъ, кждето има торища, или край оборитъ, дето има овесъ.

Следъ половина часъ ние стигнахме до гората.